

De ware Gigant

Kunst is een schrale troost. Wie kunst maakt hoopt met zijn werk nog een tijdje te blijven leven na de dood, zoals wie kinderen verwekt of voortbrengt weet dat hij of zij bij een enigszins natuurlijke gang van zaken nog een tijdje zal blijven bestaan in de herinnering van die kinderen.

Kunst is een verrukking die de tijd overwint of negeert in de momenten dat de maker zijn of haar wonderbaarlijke invallen krijgt, of wanneer je als toehoorder of kijker er deelgenoot van wordt.

Kunst is een practical joker, die zegt: 'Kijk maar, er staat niet wat er staat.' Of zoals bij de drie kunstenaars van deze map: een hoofd blijkt vol Phoenicische tekens te zitten; een kimono bevat schapekoppen of een frivolous stuk lingerie; een weelderige haardos is geen pruik, maar er zit ook geen hoofd onder.

Inleiding

En een gedicht als 'Strijklicht' gaat over de sloomte en de snelheid van meeuwen. Het gedicht 'Pool' laat zien hoe je door een komma te verschuiven totaal andere betekenissen kunt oproepen.

Kunst is een vorm van goochelen die soms het stadium van toveren bereikt en dan 'lang' wordt, ten koste van het leven dat kort blijft.

Wij stonden eens, langer dan tien jaar geleden alweer, met drie Nederlandse dichters op de oude Agora van Athene, tegenover de drie Giganten, kolossale marmeren beelden. Ter verklaring hing er een bordje bij met de volgende tekst (in mijn vertaling): 'De twee westelijke figuren zijn Tritons, d.w.z. hybriden van mens en vis; slechts de meest oostelijke is een echte gigant, d.w.z. mens en slang.'

We moesten er nogal om lachen. Hoe kon je zo dom zijn om dat niet te zien: de ware Gigant is mens en slang. Judith Herzberg droeg ons en zichzelf bij die gelegenheid op, over die beelden en die tekst een gedicht te maken.

Het is er niet van gekomen. Vandaar deze inleiding.

Jan Eijkelboom